

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Også i denne sag skal jeg på fru Lone Dybkjærs vegne udtale, at det radikale venstre foretrækker at fastholde miljølovens hovedprincip og dermed, at tilsynet lever op til lovens formål. Sker det ikke, har ministeren som bekendt beføjelse til at gribe ind.

Vi vil gerne i udvalget se på, om der er handlet sådan, at ministeren bør pålægges at stramme praksis i disse sager efter call-in-princippet. Dette være sagt i lyset af de diskussioner, der i udvalget har været om forslag nr. L 78. Men det skal i givet fald kun ske i de sager, hvor det er klart påvist, at der er grund til det. I tilfælde af tvivl mener det radikale venstre, at den må komme decentraliseringen til gode. Som sagt vil vi gerne se på det i udvalget.

Ove Jensen (FP):

Fremskridtspartiet afviser forslaget med de samme begrundelser som under det forrige punkt på dagsordenen.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Vi er lidt mere positive over for dette forslag end over for det foregående. Det skyldes, at det her er udpeget, hvad det er for nogle virksomheder, vi snakker om. Det er de største forurenere bortset fra landbruget, som jo ikke er en virksomhed.

Men jeg vil nu ikke sådan uden videre på VS' vegne give tilslutning til forslaget. Jeg synes stadig væk, at de ting, jeg trak op i indlægget om nr. B 93, er mindst lige så gode, ja faktisk bedre til at løse de her problemer, altså at man lokalt får styrket indseendet med, hvad det er for et grundlag, der føres tilsyn på, at man virkelig får sikret, at der føres et tilsyn, og at man bruger call-in-bestemmelsen mere aktivt, end man har gjort hidtil.

Jeg sagde i mit tidligere indlæg, at jeg frygtede, at det ville give for meget arbejde til miljøstyrelsen. Jeg glemte at sige én ting, og det er, at jeg altså ikke har ubegrænset tillid til miljøstyrelsen. Det har jeg ikke, fordi jeg mener, at miljøstyrelsen har svigtet i et par sager. Den har svigtet i sagen om Grindstedværket, og den har også svigtet i sagen om Hvalsø losseplads. Jeg kan jo håbe, at det ikke sker igen, men det har jeg faktisk ingen garanti for, og det kan jeg selvfølgelig

heller ikke få. Derfor tror jeg altså, at den anden metode er bedre.

Så vil jeg godt lige kommentere noget, hr. Camre sagde under forrige forhandling. Der nævnte han et problem, som jeg egentlig mener må høre sammen med dette. Det var problemet med, at der er for lang behandlingstid ved den procedure, man har.

Jeg synes ikke nødvendigvis, at det er dårligt, at man har lang behandlingstid, for en rimeligt lang behandlingstid er faktisk en forudsætning for, at miljøgrupperne og borgergrupperne rundt omkring kan øve indflydelse på, hvordan tilsynet, vejledningsreglerne, udledningstilladelserne osv. bliver udformet. Hvis det går alt for stærkt, har de simpelt hen ikke den mulighed. Så kan de ikke nå at sætte sig ind i sagerne, for de har jo ikke den tekniske ekspertise stående uden for døren, som amterne og kommunerne til dels har, og som miljøstyrelsen har. Derfor synes jeg ikke, at det i sig selv er et problem. Jeg ville faktisk frygte det mere, hvis man indskrænkede behandlingstiden alt for meget.

Dér, hvor jeg kan se, at der er et problem tidsmæssigt, er, når miljøstyrelsen f.eks. beder om en kommentar fra et amt. Lad os nu tage et helt konkret amt, lad os tage Storstrøms amt, hvor Danmarks Naturfredningsforening indgav en klage over Proms Kemiske Fabrikker. Så beder miljøstyrelsen Storstrøms amt om at komme med en kommentar, og styrelsen giver dem en måned. Når den måned er gået, siger man i Storstrøms amt: åh, det kunne vi altså desværre ikke nå, eller med vandinspektør Rommes ord: ja, det tager jo altså lidt tid, før de grønsager, vi har hevet op derude, er tørret.

Her synes jeg man har et ganske glimrende eksempel på, at der skulle skrives ind, at man skulle sige: nej, den dutter altså ikke, kammerater! Vi vil ikke acceptere, at I blæser højt og flot på de tidsrammer, vi sætter. Tidsrammerne er sat for at skulle overholdes. Det er vigtigt, at man skrider ind og viser gennem eksempler, at det er man faktisk villig til. Så tror jeg, at det har den præventive effekt, vi snakkede om under det første forslag, nemlig forslaget om et miljøpoliti.

(Kort bemærkning).

Sønderby (V):